

Около леля Дъмша стояха дечурлигата, прехласнати отъ съзерцание, а до колѣнетѣ ѝ седѣше леля Станка, умилена до сълзи, като предъ нѣкоя чудотворна икона.

До като се опомня, отъ стаята излѣзе и застана въ тъмната кѣща, като слънчево петно, което сякашѣ падна отъ зиркитѣ на тавана, едно сжщество, каквото моето въображение не знаеше до тогава. То бѣше Ангелинка. Тя бѣше по-малка отъ менѣ, цѣла облѣчена въ бѣло, отрупана съ сини и червени панделки, съ мека златна коса, спусната свободно по плещитѣ, сжщо превързана съ панделки. Тя нѣмаше нищо земно. Тя надминаваше сънищата ми. Азъ се усѣтихъ слабъ и недостоенъ, но сърдцето ми се изпълни съ радостъ, както цвѣтната чашка се пълни съ лжчи. Азъ носѣхъ прегърналъ до гърдитѣ си голѣмия снопъ иглика. Тя почна да пада на стрѣкчета отъ треперящитѣ ми ржце.

Ангелинка седна на едно столче до майка се. Панделкитѣ по нея затрепераха и зашумѣха, и на менѣ се стори, че въ кѣщивлѣзоха и заиграха хиляди полски пеперуди. Веднага тя се обърна и голѣмитѣ ѝ сини очи се спрѣха удивени къмъ мене. Тя отвори устата си и каза съ чудесенъ гласъ, като че изпѣ една пѣсенъ.

— Колко цвѣтя! Колко цвѣтя!

Тогава азъ придохъ до нея треперящъ, примрѣлъ отъ срамъ и сложихъ въ скута ѝ като на жертвеникъ, всичката иглика. Тя се посипа и попада по крачката ѝ. Ангелинка я прие съ благодарностъ и радостенъ викъ.

Леля Станка и леля Дъмша се засмѣха и казаха нѣщо одобрително, но азъ нищо не чухъ.